

Matt 6:31-34, 15:e sönd.eft.tref. 1:a årg. 090920.

Det är mycket människor runt Jesus, han går upp på berget, sätter sig ner och håller sin långa så kallade bergpredikan. Innan dagens avsnitt så har han just talat om Gud och mammon, om pengars inverkan på våra liv. Men också om Guds omsorg, och han visar på liljorna på marken, vilken prakt de har, nej inte ens kung Salomo säger han, kunde mäta sig med dem i skönhet. Om Gud nu ger sådana kläder åt gräset på ängen, varför skulle han inte ge kläder åt er?

Också kommer dagens text.

Matt 6:31-34,

Det finns en del texter jag verkligen önskar att jag kunde leva efter, och det här är en av dem. Tänk om man kunde leva utan denna ständiga oro för det som kommer.

Funderingar och tankar om hur saker och ting ska gå? Hur kommer jag att klara av, att göra och prestera? Tänk om man kunde få slippa dessa timmar på natten, snurrande mellan klubbiga lakan. Fruktlöst grunnande på allt och alla. Tänk att hitta detta enda nödvändiga, det som är temat för dagen.

Jag tror att fler än jag som kan känna igen sig. Och det är nog fler än jag som i mitt överflöd har stått och stirrat in i den nästan överfulla garderoben, och ändå sagt att jag ingenting har att ta på mig. Bekymren tar sig inga gränser

Ja tänk att som Jesus uppmanar mig, att sluta leva i mitt ständiga bekymmer för morgondagen. Men risken finns kanske att jag ständigt bara skulle överraskas av det tomma kylskåpet. Att pengarna skulle ta slut i mitten på månaden eller att predikan inte skulle bli gjord... Nej det är

kanske inte det det egentligen handlar om. Men åtminstone jag har så förtvivlat lätt att bekymra mig för det som kommer. Inte minst under nattens vargtimmar. Och vi har nog alla känt oron som så lätt sätter sig i magen.

Nej tillvaron ser nog lite annorlunda nu än på Jesu tid. Det är möjligt att den är både lite mer komplex och komplicerad. Men oron för i morgon och övermorgon, den var kanske den samma. Men jag kan inte låta bli att fundera över, för det måste väl ha funnits en och annan fattig som fanns med den där dan och lyssnade uppe på berget. Det måste väl ha funnits nån som dagligen funderade på hur familjen skulle få mat på bordet, både idag, i morgon och i nästa vecka. Hur togs orden emot av dem, dem som inget hade. Bekymra dig inte för morgondagen...

Nej Jesus är inte naiv. Han är heller ingen konsult i positivt tänkande. Han känner människornas villkor. Han vet vad det är att vara människa i en ofta orättvis värld. Och hans kamp mot orättvisa och förtryck är genomgående. Gud är en Gud som är på människornas sida.

Och vad säger han om morgondagen. Han säger inte att vi ska strunta i den, eller allt ska bli bra,. Han säger "den får själv bära sina bekymmer. -Var dag har nog av sin egen plåga, var dag har nog av sin egen plåga."

Orden liksom lägger sig som balsam i själen. Det är så rätt, det är så vist. Och jag vet i all min oro, att det just det jag behöver. Låt morgondagen bära sina bekymmer, var dag har nog av sitt. Det blir annars lätt bara dubbla pålagor, det blir dubbla bördor.

Visst behöver vi nån slags framförhållning, för att inte liksom ständigt mötas av det tomma kylskåpet. Men att få och kunna lägga bort den ständiga oron. Alla duktighetskrav, och hur andra ska tycka, hur andra ska tänka. Att får säga till sig själv och andra, **det är som det är och det blir som det blir**. Det skulle frigöra allt bra mycket. För oron det blir lätt till rädsla, och rädsla det är om möjligt en ännu sämre drivkraft i tillvaron. För, för rädda människor blir morgondagen, lätt just någonting skrämmande, något vi nästan inte kan frigöra oss ifrån.

Men visst kan det kännas som en tulipanmaros, det är lätt att säga, men desto svårare att göra. Oro och rädsla kan vara så förtvivlat svårt att ta sig ur. Och visst finns det tillfällen då man känner att Per Lagerqvist ord blir mina egna:

Ångest, ångest är min arvedel,
min strupes sår,
mitt hjärtas skri i världen.
Ångest, ångest är min arvedel.

Men Jesus säger inte bara att vi inte ska bekymra oss för morgondagen. "Sök först Guds rike säger han, Sök först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall ni få allt det andra också.

Tänk om det är så mina vänner. Tänk om det är så, att det finns läkedom för den oroliga själen. Att det finns vila att finna, så att morgondagen inte alltid behöver te sig skrämmande och hotfull?

Ja, kanske kan det vara så, kanske kan det vara så...

Guds rike tänker jag står för det goda i den här tillvaron. Det Gud är, det Gud vill. Och i Nasarets synagoga kan vi

höra Jesus säga "Herrens ande är över mig, ty han har smort mig till att frambära ett glädjebud till de fattiga. Han har sänt mig till att förkunna befrielse för de fångna och syn för de blinda, att ge de förtryckta sin frihet." Och det finns mycket fattigdom i den här världen, det finns mycket fångenskap, blindhet och förtryck runtomkring oss. Det finns en skapelse som liksom väntar på sin befrielse.

Men det kan också finnas blindhet, fattigdom och fångenskap i våra egna liv. Det kan finnas liv inom mig, som också väntar på sin befrielse. Idag talar Jesus om oron, och vi vet hur lätt den kan kväva och ta överhanden. Vi läste nyss en slags programförklaring som har sin grund i friheten. Frihet att få vara, frihet att få leva, frihet att få tillhöra. Och jag tror att friheten ligger i känslan av att inte vara ensam, ensam om att bära mitt liv, bära min tillvaro. Som om Gud sa, var inte orolig, jag är med dig. -Du lever inte ditt liv ensam, -du är älskad. Och det som välsignelsen säger är sant. Det finns alltid ett ansikte som ständigt vänder sig till dig och låter det lysa över dig.

Ja. det finns en omsorg om oss från vaggan till graven, ja faktiskt också över på andra sidan. Och det svåraste, det svåraste är kanske inte att tro att det är så, att det skulle kunna vara en verklighet. Det svåraste är kanske att våga eller kunna **leva sitt liv**, som om det var sant. Och är det inte just kärleken som kan förändra. Det handlar om att lita på, att kärleken som omsluter mig också kan befria. Att ta emot den och våga leva i den. Och det här, det handlar inte om nån teori eller nån kristen dogm. Utan om det som tron och kärleken kan göra med och i mitt liv. **Oron** får inte dominera och **rädslan** får inte ta överhanden. Då blir vi bara en del av de fantastiska

människor vi var tänkta att vara. Jesus visste detta, bekymra er inte för morgondagen... Men allt blir inte bra bara för det. Nej då, men var dag har nog av sin egen plåga. Men att åtminstone ibland, bara liksom få sjunka ner i vissheten. Jag inte är ensam om mitt liv. Jag är inte ensam i det jag gör... Livet är svårt. Det är som det är, och det blir som det blir.